

Publicerad 2012-03-16 16:22 av Destino

Att krama ballonger.....

Då kom du emot mig,

Med stor försiktighet i dina steg.

Artig med blyga fina ögon.

Du påminde så mycket om mannen jag älskar mest.

Så lika men ändå så olika.

En fin aura runtomkring.

En som inte vill ta för mycket plats men fastnar ändå i allas undermedvetna på ett eller annat sätt. Men mest lugnet och en fin känsla av att man mår bra och små ler alltid.

Enda jag ville var att ge dig en stor kram.

Men så gör man inte.

Inte i den här världen där allt har sin tid och plats.

Fast jag är alltid lite envis och försöker göra som jag själv vill oavsett hur det kan tolkas.

Jag lär mig att behärska och tänka efter vad som är rätt just nu.

Just då.

Jag ville ge dig kram.

Men lät bli.

Din energi var så fin och det kändes som om vi kände varandra långt innan vi träffades.

Det var härlig känsla.

Inga baktankar endast lite glädje och harmoni just då jag behövde det som mest och kanske du.

Du lät mig göra allt vad jag ville.

Du lät mig bestämma.

Jag ville stanna men ville ändå gå vidare.

Sakta men säkert avlägsnade jag små fläckar från ditt skal och lät de bli ett med flyttande vatten.

Små prickar en efter en avlägsnades och du började må bättre och ögonen började gnistra och en enorm lättnad och förtroende kändes i luften.

Jag ville så gärna vissa att vi med stålfingrar kan också krama ballonger utan att de spricker!

Jag hoppas att du kommer förbi så att kvinnan med stålhjärta och fingrar kan smälta då du visar förtroende
och den fina mystiska leende.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Destino med Poeter.se id #11345 innehar upphovsrätten